

- 7) Artykuł 57 ust. 4 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy rozpoznający spór między instytucją zamawiającą a wykonawcą, któremu nie udzielono zamówienia, może odejść od dokonanej przez tę instytucję oceny zgodności z prawem postępowania wykonawcy, któremu udzielono zamówienia, i w związku z tym w wydanym orzeczeniu wyciągnąć z tego wszelkie konieczne konsekwencje. Natomiast zgodnie z zasadą równoważności sąd taki może uwzględnić z urzędu zarzut dotyczący popełnionego przez instytucję zamawiającą błędu w ocenie jedynie wówczas, gdy pozwala na to prawo krajowe.
- 8) Artykuł 63 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2014/24 w związku z art. 57 ust. 4 i 6 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w przypadku gdy wykonawca będący członkiem grupy wykonawców był winny wprowadzenia w błąd przy dostarczaniu informacji, które były wymagane do weryfikacji tego, czy nie zachodzą podstawy wykluczenia grupy lub czy grupa ta spełnia kryteria kwalifikacji, o którym to wprowadzeniu w błąd jego partnerzy nie wiedzieli, środek w postaci wykluczenia z wszelkich postępowań o udzielenie zamówienia publicznego może zostać nałożony na wszystkich członków owej grupy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 2 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. / Vodafone GmbH

(Sprawa C-5/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Łączność elektroniczna – Rozporządzenie (UE) 2015/2120 – Artykuł 3 – Dostęp do otwartego Internetu – Artykuł 3 ust. 1 – Prawa użytkowników końcowych – Artykuł 3 ust. 2 – Zakaz stosowania postanowień umownych i praktyk handlowych ograniczających korzystanie przez użytkowników końcowych z ich praw – Artykuł 3 ust. 3 – Obowiązek równego i niedyskryminacyjnego traktowania transmisji danych – Możliwość zastosowania odpowiednich środków zarządzania transmisją danych – Dodatkowa opcja taryfowa zwana „stawką zerową” – Ograniczenie tetheringu]

(2021/C 462/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona pozwana: Vodafone GmbH

przy udziale: Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen

Sentencja

Artykuł 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego Internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie tetheringu ze względu na aktywację opcji taryfowej zwanej „stawką zerową” jest niezgodne z obowiązkami wynikającymi z art. 3 ust. 3.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 27.4.2020.